

saadan Tilføjning som den, den næstsidste ærede Taler omtalte; thi efter selve Lovens Indhold er den jo ligefrem anvendelig paa de Skibe, som maatte udclarere i Mellemtiden mellem dette Aars Udlob, og Lovens Emanation næste Aar. Dernæst skal jeg bemærke, at der fra Regjeringens Side ikke er andraget paa nogen overordentlig Behandlingsmaade af denne Sag. Grunden til, at Lovforslaget er fremkommet saa seent, er, at, uagtet de formelle Grunde, som ere anførte for at forlænge de paagjældende Begunstigelser, — Sagens Realitet ønskes ikke dennegang behandlet, man vil kun holde sig til de formelle Grunde — ere de samme, som sidste Gang, denne Sag var for, gjordes gjældende, har det dog fra den første Dag af, Rigsdagen kom sammen, været Regjeringens Anskuelse, at man ikke burde andrage paa en saadan Forlængelse, og Regjeringen kunde naturligviis ikke være forpligtet til at fremkomme med noget Forslag om en Ikke-Forlængelse af Begunstigelserne, da de jo ville bortfalde i det Dieblit den Lov, der giver dem, expires. Dertil kommer, at dette Spørgsmaal staaer i den næste Forbindelse med samtlige de vestindiske Forhold, som Regjeringen havde taget under Overveielse, og med Hensyn til hvis Ordning Regjeringen først for kort siden har kunnet fremkomme med Forslag, eftersom de i saa Henseende fornødne Oplysninger fra Vestindien ikke indkom saa tidligt, som Regjeringen havde ønsket. Efterat man har været istand til fuldeligt at bedømme Sagen, har det viist sig, at den Forbindelse, i hvilken denne Sags Realitet stiller sig med de vestindiske Anliggender, ikke paa nogen Maade lader sig løse, og, da der derhos indkom paatrængende Andragender, navnlig fra Handelsstanden i Flensborg — hvilket vil sees af de Motiver, som ledsagede Forslaget ved dets Fremlæggelse — om, at man af de omtalte formelle Grunde vilde andrage paa en Forlængelse paa et Aar af de paagjældende Begunstigelser, bestemte Regjeringen sig til at fremlægge dette Forslag, men har derhos udtrykkelig bemærket, at man ikke har gjort dette af Hensyn til Sagens Realitet, men af Hensyn til de samme formelle, politiske Grunde, som i sidste Session bestemte Rigsdagen til at vedtage en lignende Bestemmelse.

I det Dieblit man nu ikke gaaer ind paa at votere denne Lov ved en extraordinair Behandling, vil Folgen deraf være, at den 1ste Jan. 1852 bliver hele det Retsforhold, som her kommer i Betragtning, ubestemt, og Folgen deraf vil atter være, at et enkelt Skib — jeg har nemlig ikke Grund til at antage, at der vil være mange, jeg veed ikke engang om der vil være noget, der vil være i dette Tilfælde, idetmindste har jeg Grund til at troe, at det vil lykkes vedkommende Rhederi at faae et af de Skibe, hvorom her kan være Tale, færdigt til Udclarering inden dette Aars Udgang, hvorved het altsaa vil have sikket sig Begunstigelsen, — maa vente paa Sagens Votering i næste Kalender-Aar eller ogsaa stole paa, at Sagen vil gaae igjennem, og i dette Haab udclarere. Absolut nødvendigt vil det jo saaledes imidlertid ikke være, at Loven vedtages i indværende Kalenderaar. Forøvrigt maa jeg endnu bemærke, at der aldeles intet Andragende i denne Retning er indkommet til Regjeringen førend midt under denne Rigsdags-session. Jeg troer saaledes ikke, at man med Føie kan rette nogen Bebreidelse mod Regjeringen for, at den ikke tidlig nok er fremkommen med dette Lovforslag, thi der har ikke været Anledning til at beskæftige sig dermed, førend Rigsdagen i over een Maaned havde været samlet.

Formanden: Jeg skulde, for at forebygge Misforstaaelse, dog tillade mig at bemærke, at Retsforholdet ikke vil kunne siges at være ubestemt, hvis Thinget ikke voterer Loven inden Udgangen af dette Aar; thi det er en afgjort Sag, at Begunstigelsen i saa Fald maa bortfalde den 1ste Januar næstkommende. Et ganske andet Spørgsmaal er det, om man ved en senere Behandling og Vedtagelse af Loven vilde give den tilbagevirkende Kraft. I Almindelighed er jo en Lov først gjældende fra Kundgjørelsens Datum; om her nu skal gjøres en Undtagelse fra denne Regel, er et andet Spørgsmaal.

Finansministeren: Jeg skal tillade mig at bemærke, at det vel forholder sig fuldkommen rigtigt, som den høitærede Formand bemærkede, at Retsforholdet her forsaavidt er bestemt, at det er vitterligt, at Begunstigelsen ophører med Arets Udgang, men det er lige-